

novým zákonem nedotčen. Návrh tento nebyl sice uskutečněn, ale názor, o nějž se tento návrh opíral, byl uznán a dochází výrazu ve zprávě výboru ústavně právního č. 4973, kde se (str. 4) výslovně praví: »Případy podle této osnovy sluší odlišovati od těch, kde podle výslovných předpisů zákona se připouští žaloba na zrušení nálezu správního, jako je tomu na příklad podle zákona z 6. června 1887 č. 72 ř. z. o zrušitelnosti nálezů úřadů vojenských na náhradu podle § 2. Takové speciální zákony, připouštějící přímo možnost žaloby, aby nález správní byl zrušen, zůstávají tímto zákonem nedotčeny.«

Nepozbývá tedy spis, o němž tu podáváme zprávu, ani po zákoně č. 217/1925 nijak na svém významu, pokud se zabývá výkladem §§ 2 a 3 zák. z r. 1887. —a.

A. Thiers: **Vlastnictví**. Z francouz. přeložila M. S. K ti-sku upravil JUDr. L. Fořt. Cena 8 Kč. 1925. Nákladem JUDra Ludvíka Fořta. Generální komise v nakladatelství J. Svátka, Praha II., Spálená 38.

Dostává se nám překladu známého spisu Thiersova sice pozdě — spis sám vyšel v r. 1848 v Bruselu — ale nicméně ještě včas; neboť nebude zajisté ani dnes (lépe řečeno: právě dnes) na škodu, seznámiti se s bohatými a všestrannými důvody, které Thiers snesl, aby dokázal důvodnost a nutnost vlastnictví. Že tak činí slohem skvělým, rozumí se samo sebou. Proto dlužno český překlad uvítati.

Bylo by se však doporučovalo, aby bylo českému čtenáři naznačeno, že překlad neobsahuje celého díla Thiersova: *De la propriété*, nýbrž jen jeho první knihu. Neboť Thiersův spis o vlastnictví obsahuje také ještě knihy další: o komunismu (knih II.), o socialismu (III.), o daních (IV.). Takto může býti český čtenář uveden v omyl, že má před sebou celé dílo, ačkoli tomu tak není. Také by se bylo doporučovalo přizpůsobiti se v rozčlánkování jednotlivých odstavců originálu a připomenouti při jednotlivých poznámkách, že jde vesměs o poznámky překladatelovy, nikoliv autorovy. U některých lze to sice poznati z jejich obsahu, nikoli však u všech. Konečně máme za to, že překlad nemá podškrtať jednotlivé věty, kde jich nepodškrtuje originál. V originále, jež mám před sebou, nenalézám vůbec vět neb slov proložených, kdežto v překladě je jich veliké množství.

Jinak je překlad, pokud lze jednotlivými zkouškami zjistiti, celkem správný. Ale slov »stávati«, »nestávati« na místech prostého »býti«, »nebýti« neradi v českých spisech vidíme.